

ΜΟΥΣΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τό 1734, έξω από τό θέατρο τής Μάντουας, στήν 'Ιταλία, είχαν τοποθετήσει τις έξης οδηγίες γιά τό κοινό :

«Γιά τήν πιό άνετη παρακολούθηση τής παράστασης από τό κοινό, οι θεατές τής πρώτης σειράς πρέπει νά ξαπλώνουν χάμω, οι θεατές τής δεύτερης σειράς πρέπει νά μένουν γονατιστοί, τής τρίτης νά κάθονται και τής τετάρτης νά στέκουν όρθιοι, έτσι όλος ό κόσμος θά άμπορεί νά βλέπει και ν' άκούει καλά !»

* *

Σέ μία μουσική βραδυά πού δόθηκε σ' ένα από τά πιό άριστοκρατικά σαλόνια του Παρισιου ήταν καλεσμένος ό Γάλλος συγγραφέας Τριστάν Μπερνάρ.

Τήν ώρα πού έφτασε, άρκετά άργοπορημένος, κάποια άγνωστή του κυρία είχε άρχισέ νά τραγουδάει κατά τόν πιό άξιοθρήνητο τρόπο. Άφου τήν άκουσε γιά λίγο ό «Πρίγκηπας αυτός τών χιουμοριστών» (όπως άκοκαλούσαν τόν Τριστάν Μπερνάρ) πλησίασε τόν οικοδεσπότη και του ειπε :

—Γιά πέστε μου, φίλε μου, γιατί τραγουδάει αυτή ή κυρία ;

—Μά άσφαλώς γιατί τήν παρεκάλεσαν νά τραγουδήσει.

—Κακή ιδέα! Δέν τήν άκούτε πόσο φάλτσα τραγουδάει ;

—Μή τήν παρεξηγείτε, κύριε Μπερνάρ, ξέρετε είναι κουφή... Λοιπόν... καταλαβαίνετε δέν άκούει τόν έαυτό της όταν τραγουδάει.....

—“Α, ώραία ! Όραία !.. Λοιπόν κάμετέ μου τή χάρη νά πάτε νά τής πείτε ότι τέλειωσε !...»